

Cristians per la Independència

Dll, 2/07/2012 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Fa pocs dies, en el si de l'[Assemblea Nacional Catalana \(ANC\)](#), s'ha constituït la sectorial [Cristians per la Independència](#).

Com a membre de l'ANC, vaig rebre la idea de constituir aquesta sectorial amb una certa recança. Soc més aviat contrari als triple salts mortals intel·lectuals -dels que sovintegen els afeccionats- d'acord amb els quals, el seguiment de Jesús comporta no sé quina mena d'imperatiu moral amb caràcter universal. No. No crec que els cristians, pel sol fet de ser-ho, estiguin obligats a ser partidaris de la independència de Catalunya. Però això no treu que pugui ser útil un grup com el de cristians per la independència. Si més no, per combatre aquest mateix error. Si no crec que ser cristià obligui a defensar la independència de Catalunya, tampoc puc pensar que la unitat d'Espanya és un valor moral, menys encara si es tracte d'una unitat forçada sense la possibilitat legal formulada de desvincular-s'hi, per aquells que no se'n sentin d'Espanya. Com que insignes jerarques de l'Església espanyola tenen aquesta flaca, com la de condemnar tot nacionalisme que no sigui el seu, i en fan proclames sovintejades, potser cal el contrapunt. No només pel bé de Catalunya sinó pel mateix bé del missatge cristià que alguns volen apropiat-se i connotar-lo barroerament.

El patriotisme és un valor molt proper a la tradició cristiana, però la pàtria no s'imposa i allò que sí està clarament arrelat en el pensament social cristià i definit en la doctrina social de l'Església, és la llibertat i els drets dels pobles a decidir sobre la seva configuració política. El testimoni de molts cristians i el magisteri de l'Església, àdhuc el magisteri pontifici, avalen plenament aquest pronunciament.

A l'entorn del Concili Provincial Tarraconense es va parlar molt d'una possible Conferència Episcopal Catalana. En les resolucions finals -votades pels bisbes- no va aparèixer específicament aquesta reivindicació però sí una demanda de major unitat pastoral i de major reconeixement jurídic al treball conjunt dels bisbes de Catalunya. Un cop finalitzat el Concili es va començar a parlar de la constitució d'una possible Regió eclesiàstica. D'això fa més de 12 anys i el més calent és a l'aigüera.

Tot i les terribles dificultats que comporta un projecte com la independència de Catalunya, avui veig que el camí més ràpid i segur per a una Conferència Episcopal Catalana és assolir primer la independència de Catalunya. No dic que en

sigui gens de fàcil però, ara per ara, amb totes les incerteses i tots els riscos, sembla l'únic possible.

Això, l'any 1995, a Sant Cugat del Vallès on teníem les sessions de treball del Concili, no sé si ho hagués sostingut massa gent. Jo no. Avui, però, les coses són diferents. Per tant, benvinguda sigui i endavant amb "Cristians per la Independència".